Smrt apostola Petra

Po Silvánu, ki ga štejem za zvestega brata, vam to na kratko pišem. V spodbudo vam še enkrat izpričujem, da je to resnična Božja milost. V njej stojte. Pozdravljata vas prav tako izvoljena Cerkev, ***ki je v Babilonu,*** *in Marko, moj sin. Pozdravite se med seboj s poljubom ljubezni! Mir vam vsem, ki ste v Kristusu! 1Pt 5,12-14*

Resnično, resnično, povem ti: Ko si bil mlad, si se opasoval sam in si hodil, kamor si hotel; ko pa se postaraš, boš raztegnil roke in drug ***te bo opasal in odvedel****, kamor nočeš.« To pa je rekel, da je označil,* ***s kakšno smrtjo bo poveličal Boga****. In ko je to rekel, mu je dejal: »Hôdi za menoj!« Jan 21,18-19*

161. Širitev Gospodovega nauka v Babilonu

1 Kralj je nekaj let pozneje zelo gostoljubno sprejel tudi apostola Mateja in njegovega sopotnika na njuni poti v Indijo, in pri njem sta ostala vse leto.
2 Ko pa je hotel Matej s sopotnikom odpotovati naprej v Indijo, mu je kralj dal varno spremstvo do meja svojega kraljestva. Omenjeni apostol je bil pri tem kralju eden prvih pričevalcev o Meni, in je hotel v mestu, ki se je tedaj imenovalo še Babilon - čeprav je bil stari Babilon precej daleč stran od tistega mesta in velik kup ruševin -, spreobračati pogane, ki so bili večinoma privrženci boga Baala.
3 Kralj pa je to Mateju odsvetoval in rekel: »Dovolj je, da jaz in moji dvorjani vemo, v kaj naj verujemo in kako je s to vero, za drugo bom že poskrbel s sinovi, kajti ne bi vas rad izpostavil brezmejnemu besu naših svečenikov. Ko pa bodo ti pomrli drug za drugim in bom poskrbel, da na njihovo mesto ne bo prišel nihče drug, bo z ljudstvom že laže.«
4 S to kraljevo izjavo sta se oba apostola sprijaznila in si nista več prizadevala, da bi Moj nauk razširjala med ljudstva tega kralja.
5 Sedem let pozneje pa je k istemu kralju prišel Peter s sinom Markom. Tudi njiju je kralj nadvse gostoljubno sprejel, in tudi Peter je kralju predlagal, naj bi vsaj tisto mesto postopno seznanil z Mojim naukom.
6 Kralj, ki je imel Petra zelo rad, in tudi Marka, je Petru to odsvetoval, ker je dobro vedel, s kakšnim duhom so prežeti Baalovi svečeniki, zato je Petra še posebej opozoril: »Glej, živimo v deželi, ki sega daleč na vzhod vse do velike reke Ganges, polna je različnih divjih zveri in različnega strupenega plevela. Tam pa, kjer Gospod Bog dovoli, da se takšne živali in strupene rastline zelo razmnožijo, so gotovo tudi tla, še zlasti ozračje, polni zlih duhov in hudičev. Ti letajo naokrog kakor lačni in rjoveči levi, tigri, panterji in hijene ter iščejo, koga izmed ljudi bi ujeli in pokončali.
7 Omenjene živali so strašne in zelo hudobne, zato je lov nanje zelo nevaren. Toda še tisočkrat hujši so moji Baalovi svečeniki, kajti vsak od njih ima v sebi najmanj tisoč hudičev. Nihče drug jim ni kos kot le jaz s svojo največjo strogostjo in vojaki, ki pa so večinoma Judje, Grki in Rimljani. Kot kralj sem, kot lahko sklepate, le rimski vazal, saj

rimsko cesarstvo sega do Gangesa, šele onstran te reke se začne indijsko kraljestvo, katerega meja pa nihče od nas ne pozna.«
8 Ta kraljev nasvet je bil sicer Petru všeč, toda skrivoma je čutil potrebo, da bi se s tem ali onim meščanom tistega mesta pogovoril o Mojem nauku in Mojem kraljestvu. To so seveda kmalu zvedeli tudi svečeniki, in Petru po svojih odposlancih sporočili, naj tudi nje seznani z osrečujočim naukom.
9 Peter se kar dolgo ni pustil pregovoriti, zlasti ker ga je pred tem resno posvaril sin in pomočnik Mark, in mu tudi vsakokrat rekel: »Naj v najini zadevi ukrepa kar kralj, midva pa tudi ne bova nasprotovala Gospodovi volji, če bova upoštevala kraljev nasvet.«
10 Peter se je kljub temu po dveh letih odpravil na sproščen sprehod zunaj mesta, in tam srečal več beračev in bolnikov. Reveže je obdaroval, bolne pa ozdravil z močjo Mojega duha, ki je prebival v njem.
11 Pri teh čudežih je bilo navzočih tudi več Baalovih svečenikov, ki so prepoznali Petra in ga goreče prosili, naj se jim pridruži na poti v notranjost dežele.
12 Vdal se je njihovim številnim prošnjam in trdnim zagotovilom, saj so mu rekli, da je v nekem bližnjem kraju zelo veliko bolnikov, ki jim ne more pomagati noben zdravnik, in če bi ozdravil tudi te, bodo tudi oni in še drugi svečeniki prevzeli njegov nauk in templje porušili s svojimi rokami.
13 Po teh besedah je Peter odšel z njimi in po eni uri so prišli v kraj, kjer je bila množica vročičnih in obsedenih bolnikov, ki jih je Peter vse ozdravil in celo obudil nekega mrtvega.
14 Ozdravljeni so začeli hvaliti Petra in rekli: »Moral ga je poslati pravi Bog, sicer nas ne bi mogel ozdraviti zgolj z besedo, saj vsi naši številni bogovi še nikoli niso zmogli narediti česa takšnega.«
15 To pa je svečenike, ki so spremljali Petra, nadvse razjezilo. Na videz prijateljsko so ga silili, naj se z njimi poda še v neki manjši kraj, v katerega je pot peljala skozi gozd iz samih mirt in vrtnic. V tem gozdu so zgrabili Petra, ga slekli, pretepli in za pete obesili na neko suho mirtino drevo, na dnu pa pritrdili prečno gred, na katero so z vrvmi privezali njegove roke, ga pustili tako viseti in se po drugi poti vrnili domov.
16 Ker pa je kralj pogrešil Petra, saj ga dolgo ni bilo domov, je ukazal, naj ga iščejo vsepovsod, v mestu in zunaj njega, in šele naslednji dan jim ga je uspelo v mirtinem gozdu najti mrtvega in hudo pretepenega.
17 Medtem so tudi ozdravljeni obvestili kralja, da so Petra mestni svečeniki zelo prijazno pripeljali k njim in jih je čudežno ozdravil, poleg tega tudi mrtvega obudil v življenje. Povedali so še, da se je nato Peter s svečeniki peš odpravil v notranjost

dežele.
18 Kralj je bil nato zelo žalosten, dal Petra s kraljevskimi častmi pokopati v kraljevo grobnico in vanjo prinesti še mirtino drevo.
19 Potem pa se je več kot dva tisoč svečenikom v tistem mestu začelo slabo goditi. Kralj ni prizanesel niti enemu, njegovi vojaki so pobili vse, in jih nato po kraljevem ukazu v več kot štiristo vozovih odpeljali daleč v puščavo, tam stresli iz vozov in jih pustili za hrano divjim živalim.
20 Mladi Mark pa je nato s pomočjo kralja in nam že znanih obeh upravnikov začel ljudi v mestu spreobračati k Mojemu nauku, in niti leto dni ni minilo, ko je bilo že vse mesto skrajno blagoslovljeno in spreobrnjeno v Moj nauk, enako se je potem zgodilo skoraj z vso deželo.
21 Ob tej priložnosti vam, Svojim najmlajšim učencem, razkrivam, kje in kako je na tem svetu končal prvi apostol; ni torej končal v Rimu, še manj v Jeruzalemu, temveč v novem mestu Babilonu, ki so ga pozneje Saraceni preimenovali v Bagdad.
22 Tega pa seveda nisem pripovedoval učencem pri našem gostilničarju v vam znanem mestu, temveč to razkrivam šele vam v tem času. Zdaj pa se lahko spet vrnemo k nam, ki še zmeraj sedimo ob gostilničarjevi mizi.
Jakob Lorber - Janezov veliki evangelij - knjiga 10

29/7 Glej, Jaz sem resnično *Jezus,* Križani! In počaščen sem, da ti v tem bratu lahko predstavim resničnega starega *Petra,* na katerega privzetem sedežu sedijo in vladajo rimski škofje: seveda ne po redu tega resničnega Petra, temveč v redu tistega Petra, ki so si ga sami izmislili, tako kot so ga lahko najbolje uporabili za svoje gmotne namene. Zdaj veš, kdo sva Jaz in tvoj prvi voditelj; vse drugo ti bodo pokazali tvoji učenci!
Jakob Lorber - Škof Martin

259/5 (Peter dušam na onem svetu:) "Kako torej veste, da je papež od Gospoda Boga prejel tako veliko moč? " - Reče ženska z dvokilogramskim molitvenikom v roki: "To ve ves svet! Bog je dal vso oblast Petru, ta pa papežem drug za drugim. Zato je vsak papež enak samemu svetemu Petru! Ali je gospod razumel? "
259/6 Pravi Peter: "To se mi zdi zelo smešno, saj sem jaz tisti Peter, v katerega roke je Gospod Bog položil duhovne ključe nebeškega kraljestva. Nič ne vem o prenosu oblasti, ki mi jo je dal Bog, na rimskega papeža, tako kot nikoli nisem imel svojega sedeža v Rimu. Pavel, apostol poganov, je moral dolgo časa preživeti v Rimu pod tiransko vlado cesarja Nerona; toda jaz, pravi in resnični Peter, nikoli! Kako bi potem lahko imenoval papeža za svojega naslednika in mu dal vso moč, ki mi jo je dal sam Bog?
Jakob Lorber Robert Blum

Glej tudi:
Ali je Peter res ustanovi Rimsko cerkev